

Mhairi McFarlane
*Zwart
op wit*

Vertaling Karin Schuitemaker

HarperCollins

© 2016 Mhairi McFarlane
Oorspronkelijke titel: *Who's That Girl*
Vertaling: Karin Schuitemaker
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o.

ISBN 978 94 027 2220 8
NUR 302
Eerste druk mei 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers , U.K.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Smartphones liegen je leven bij elkaar. Edie vergeleek het in gedachten met zo'n plaatje uit een natuurkundeboek, of met de cover van dat ene album van Pink Floyd: een bundel wit licht die door een prisma wordt gebroken en uitwaaiert in een regenboog.

Hoe hoog was de concentratie nep wel niet op deze ene aantrekkelijke foto? Wachtend op haar beurt aan de bar van het hotel bestudeerde ze de verleidelijke verdichtels op het scherm, dat als een vettige, warme plak in haar hand lag.

Om haar heen woelde het leven, de ongeregelde, groezelige, zweterige werkelijkheid, met *Where Did Our Love Go* van The Supremes als soundtrack. Op het beeld in haar hand was alles onder controle, strikt geregistreerd en volmaakt vereeuwigd.

Leugen nummer één: Louis en zij hadden het heerlijk samen. Om zich met hem in het kader te kunnen persen had Edie haar hoofd tegen zijn schouder gevlijd. Haar blik was koket, haar glimlach mysterieus. Louis had een mondhoek iets opgetrokken in zo'n zelfgenoegzaam, James Bond-achtig trekje dat zei: het leven is een feestje. Simpel zat. En zo simpel was het.

Na vijf uur als gelegenheidskoppel – dat moest van de bruiloftsplanner; alleen twee aan twee waren de gasten welkom, net als op de ark van Noach – begon het tussen hen te schuren, met de warmte en de drank en de feestkleding die steeds erger knelde, als de opgepompte manchet van een bloeddrukmeter.

Zoals dat gaat met schoenen voor speciale gelegenheden waren Edies hoge hakken van 'wankel en krapjes, maar te doen' opgeschaald naar de vlijmende pijn van de kleine zeemeermin die haar staart opgaf voor maatje 37 en de liefde van een prins.

Leugen nummer twee: de compositie. Sprankelend feestbeest Edie blikt omhoog door haar valse wimpers met formaat bladhark. Je zag nog net het lijfje van haar rode jurk, met de fraai opgestuwde, roomblanke boezem en de zorgvuldig ingehouden buik. Louis had zijn kin ingetrokken, waardoor hij met zijn toch al scherpe jukbeenderen nog meer leek op een kille moordenaar uit een boek van Bret Easton Ellis.

De selfie was van boven genomen, en in de onderhandelingen over wie waar het beste op stond waren vijf minder flatteuze versies gesneuveld. Te veel wallen, oordeelde Edie. Te spichtig, zei Louis. Iets te gemaakt, die bliken. De schaduw tekent niet mooi. Oké, nog eentje dan. En nog een. Poseren, klik, flits. Zesmaal was scheepsrecht; ze zagen er allebei goed uit, maar niet alsof ze daar vreselijk hun best voor hadden gedaan.

(‘Waarom kijken alle mensen tegenwoordig op foto’s alsof ze in een zure pruim hebben gebeten?’ had Edies vader gevraagd bij haar vorige bezoek. ‘Om dun en sexy te lijken, neem ik aan? Maar in het echt trek je nooit zo’n gezicht. Heel eigenaardig.’)

Louis, Instagram-pro en de zuurste pruim op de fruitschaal, prutste met de instellingen voor de helderheid en het contrast. ‘En nu filteren we onszelf helemaal de ziekte.’

Hij koos voor Amaro en liet hen baden in een sprookjesachtige, suikerzoete gloed. Elk smetje was weggepoetst. De sfeer was filmisch en dromerig; een gelukkig getroffen, volmaakt ogenblik. Je had er (niet) bij moeten zijn.

En dan moest het onderschrift nog komen. Het toppunt van nepperij. Louis tikte het in en drukte op Plaatsen. alle geluk voor jack en charlotte! waanzinnige dag! zo blij voor jullie. <3 #perfectpaar #bestelevens.

Hij mikte vooral op hun collega’s van reclamebureau Ad Hoc, die allemaal met geraffineerde redenen waren gekomen om niet de reis van Londen naar Harrogate te hoeven maken. Een paar honderd kilometer snelweg was de eerlijkste populariteitspoll.

Ze oogstten de ene like na de andere. kreun. jullie zijn zelf een #perfectpaar! bijna zonde dat ik niet ben, antwoordde Louis.

Dat was niet direct het probleem, dacht Edie. Iedereen wist hoe Louis werkte; als hij iedereen afzeek tegen jou, zeek hij jou ook af tegen de rest.

Want natuurlijk had Louis alleen nog maar lopen mekkeren over die ‘waanzinnige’ bruiloft.

Kritiek leveren op andermans grote dag vond Edie net zoiets als mensen uitlachen om hun eetgewoonten of hun dikke enkels. Een fatsoenlijk mens deed dat niet.

‘Ik had een meer ingetogen stijl van Charlotte verwacht, meer minimalistisch,’ had Louis gezegd. ‘Zoals Carolyn Bessette toen ze met JFK jr. trouwde. Zo’n japon met kristalletjes is toch een beetje Pronuptia, geef toe.’

Ook een vrouw met smaak raakt kennelijk van het padje zodra ze in een bruidsboetiek staat, en dan gaat ze toch voor zo'n Disney-drama. En dan die rozentuiltjes met pareltjes en wit lint om de stelen! Ik kan ze niet meer zién! Net een armstompje in het verband. Als een voetbalvrouw eenmaal iets heeft gedaan, is het KLAAR. En sorry dat ik het zeg, maar zonnebank-bruin is té ordinair bij een bruid. Die cocktail was trouwens ook brr. Twee slokken, en de plantenbak kreeg de rest. Gruwelijk, zoals ze met jus d'orange proberen goedkope champagne nog wat te laten lijken. Kijk die dj nou, die man loopt tegen de vijftig, met zijn bloezende leren jack. Waar koopt een mens zoiets? En in welke tijd? In 1983? Hij kan zo bij Top Gear. Dat wordt losgaan op Sex On Fire van Kings of Leon en Tony Braxton voor de erectiesectie. Kunnen bruiloften nou echt niet een tikje MODERNER?

De Old Swan in Harrogate was, zoals de naam al aangaf, níét modern. Dat Agatha Christie hier haar toevlucht had gezocht tijdens haar 'verdwijning' in de jaren twintig werd gepresenteerd als een opwindend weetje, hoewel er vast weinig opwindend was aan een dissociatieve fugue als die je zelf overkwam.

Edie vond het hier heerlijk. Ze zou het helemaal niet vervelend vinden om uit haar leven te deserteren en hier in een van de hemelbedden terecht te komen. Alles aan de Swan was even geruststellend, van de klimop op de voorgevel en de plumpe entree met zuilenportiek tot de geur van Engelse ontbijtjes en weldadig comfort.

Het was hoogzomer en verzegend heet – 'Wat hebben ze geluk met het weer, hè?' deed het goed als afgezaagde conversatiestarter – en in de bar boden tuindeuren toegang tot een glooiend, met goudgeel licht overgoten grasveld. Kinderen in glimmende giletjes dartelden over het gras en speelden vliegtuigje, stuiterend van alle colaatjes en het late opblijven.

En toch was dit voor Edie de ergste bruiloft ooit, zij het om heel andere redenen dan de kritische waslijst van Louis.

Toen ze aan de bar haar bestelling deed, stond ze naast een groep vrouwen van in de zeventig, minstens, die verkleed waren in de stijl van de jaren twintig. Edie vermoedde dat ze hier op moordweekend waren; ze had een touringcar uit Scarborough de parkeerplaats op zien draaien.

Een van de 'verdachten' had geen benen. Ze zat in een rolstoel, en ze droeg een veren band om haar hoofd, een lang kralensnoer om haar hals en een witte veren boa om haar schouders. In haar hand had ze een miniflesje

prosecco, dat ze leegslurpte door een rietje. Edie had haar bijna een knuffel gegeven, en/of een applausje.

‘Wat zie je er mooi uit,’ zei een van de vrouwen tegen Edie.

‘Dank u wel,’ zei Edie met een glimlach. ‘U ook.’

‘Je doet me aan iemand denken. Norma! Op wie lijkt deze mooie jongedame nou toch?’

Edie zette een star, opgelaten lachje op, zoals dat gaat als je uitvoerig wordt bestudeerd door een zwerm aangeschoten bejaarden.

‘Clara Bow!’ riep iemand.

‘Ja!’ riepen de anderen in koor. ‘Ach ja. Clara Bow.’

Dat hoorde Edie vaker. Volgens haar vader had ze een ‘ouderwets’ gezicht. ‘Je zou zo met een dophoedje op en handschoentjes aan op een station kunnen zitten,’ zei hij altijd, ‘net als in een oude sprekende film. Best toepasselijk,’ zei hij er dan bij.

(Edie vond echt niet dat ze zo vreselijk veel kletste. Haar vader en zus waren gewoon stilletjes.)

Ze had schouderlang, zwart haar en dikke, donkere wenkbrauwen. Die laatste moesten met enig geweld en draadjes worden onderhouden, zodat ze niet van kammetjes tot borstels uitgroeiden. Ze zaten boven grote, gevoelige ogen in een hartvormig gezicht met een kleine mond.

Van een even welbespraakte als botte jongen had ze eens te horen gekregen dat ze net een victoriaanse pop leek die door occulte krachten tot leven was gewekt. Dat ze destijds in haar puberale emo-fase verkeerde, had niet geholpen, maar ze wist dat er nog steeds wel iets in zat, als ze slecht geslapen had en zichzelf betrapte op een norse blik.

En Louis had een keer gezegd, op een toon alsof het niet over haar ging, terwijl ze allebei wel beter wisten: ‘Een babyface wordt niet mooi oud. Daarom is het ook zo tragisch dat Lennon is doodgeschoten, en niet McCartney.’

‘Ben je hier met je man?’ vroeg een andere vrouw, terwijl Edie haar witte wijn en wodka-tonic aanpakte.

‘Nee, zonder. Ik heb geen man,’ antwoordde Edie, wat nog meer grote ogen en verrassend verrukte kreetjes opleverde.

‘Meid, je hebt nog alle tijd. Eerst plezier maken, waar of niet?’ zei een van de *flappers*.

Edie glimlachte. Ze had willen zeggen dat ze al vijfendertig was, en dat

het plezier bovendien ver te zoeken was, maar ze hield zich in en zei alleen: 'Nou en of, haha!'

'Kom je ook uit Yorkshire?' vroeg een ander.

'Nee, uit Londen. De familie van de bruid komt –'

'Edie!' hoorde ze opeens achter zich. Louis kwam vanuit de eetzaal op haar af, druk gebarend dat ze nú moest komen.

'Edie! Wat een mooie naam!' roemden de vrouwen in koor.

Edie was geroerd, en ook wel verbouwereerd door de adoratie die haar zo onverwacht ten deel viel. Dat kwam er nou van als je prosecco door een rietje dronk.

'Ben jij een vrijer van deze jongedame?' vroegen de vrouwen aan Louis toen hij voor hen stond.

'Nee, schatten, ik ben van de roede,' zei hij, toen Edie hem zijn glas aangaf.

Edie hield haar adem in.

'Van wie?' vroeg een oude dame. 'Wie is De Roede?'

'Roedes. Meervoud.' Louis liet zijn spierballen zien, wat het er volgens Edie niet duidelijker op maakte.

'Hij valt op mannen, Norma. Hij is van het handje,' zei een ander nonchalant.

Meteen werd de aandacht verlegd naar de man met het handje.

'Ik hou het tegenwoordig liever bij een spelletje Bananagrams en een warm bad,' zei een ander, 'maar Barbara houdt nog wel van een roede op zijn tijd.'

'Wie van jullie is eigenlijk de dader?' vroeg Louis, die zijn blik over hun kledij liet gaan. 'Is er al een hoofdverdachte?'

'De misdaad is nog niet gepleegd,' zei iemand. 'Het gerucht gaat dat er straks op de vierde verdieping een lijk wordt ontdekt.'

'Dan kun je haar alvast uitsluiten,' zei Louis, met een tikje tegen zijn neus en een veelbetekenende blik op de vrouw in de rolstoel.

'Louis!' riep Edie geschokt uit, maar tot haar opluchting gierde het groepje het uit.

'Sheila peuterde vroeger zelf haar likdoorns eruit met een veiligheidsspeld. Met haar wil je geen ruzie, hoor!'

'Zo te zien heeft ze iets te lang door gepeuterd.'

Edie zoog haar adem weer in, maar de oude dames vielen om van het lachen. Ze geloofde haar ogen niet. Louis had zijn publiek betoverd.

‘Het was beregezellig, meisjes,’ zei Louis, en even leek het alsof ze voor hem zouden applaudisseren. Edie bestond niet meer; ze was oud nieuws.

‘Kom maar weer zitten,’ zei Louis tegen haar. ‘Het circus kan beginnen in de grote tent. De speeches komen eraan.’

Met lood in haar schoenen nam Edie afscheid. Dit was het moment van de waarheid.

Tijd om zich te vergapen aan het hashtag perfecte paar en hashtag beste leven.

2

‘Is dat gratis?’ blafte de kakkineus geklede zestigplusser met het hoorapparaat, en ze wierp een dorstige blik op het glas in Edies hand. Edie en Louis waren ingedeeld in de categorie Moeizaam, Weinig Overlap, en met andere losse eindjes aan een tafel gezet. Veel van hun tafelgenoten vonden het de moeite niet waard en hadden tussen diner en bal de benen genomen. Nu zaten ze vast aan deze kerel en zijn bedeesde vrouw, die zijn liefde voor tweed leek te delen.

‘Eh... Nee. Ik kan wel iets voor u halen, als u wilt?’

‘Nee, doe geen moeite. Gunst, dan word je gevraagd voor een feest waar geen eind aan komt en kleden ze je ook nog uit. Alsof de cadeaulijst niet al schaamteloos genoeg was. VÍérhónderd pond voor een verdomd lelijke blauwe garde. Dwazen. Nee, zeg maar niets, Deirdre. Het is gewoon zo, en dat weet je.’

Edie plofte neer op haar stoel en deed haar best om niet te lachen. Die Kitchen Aid was pure oplichterij.

Ze nam een grote slok van de zurige witte wijn en dankte Onze-Lieve-Heer voor de gave van de alcohol, steun en toeverlaat in barre tijden. Aan de hoofdtafel ging de microfoon van hand tot hand, tot hij bij Jack terechtkwam. Die tikte met zijn vork tegen zijn glas, kuchte in zijn vuist, en werd net toen hij zijn mond opendeed door zijn kersverse schoonmoeder aan zijn mouw getrokken. Hij gebaarde dat de goegemeente nog even geduld moest hebben.

‘Wat is dat voor idiotie tegenwoordig, bruine schoenen onder een blauw kostuum, en een roze das erbij?’ zei de hoorapparatenman. Hij doelde op de kledingkeuze van de bruidegom. ‘Je zou haast denken dat het een gemakshuwelijk is.’

Edie vond Jack er best goed uitzien. Zijn lange slanke lichaam was van top tot teen in de voorjaar-/zomercollectie van Paul Smith gestoken. Niet dat ze van plan was hem tegenover de oude zemelaar te verdedigen.

‘Wat bedoelt u met een “gemakshuwelijk”?’ vroeg Louis.

‘Een huwelijk dat goed van pas komt om je ware aard te verhullen. Als je interesses elders liggen, zogezegd.’

‘Aha. Dat klinkt als iets voor ons,’ zei Louis grijnzend, en hij trok Edie even tegen zich aan.

‘Neem me niet kwalijk dat ik niet van schrik naar mijn inhalator grijp,’ zei de hoorapparatenman met een blik op Louis’ hip gestylede haar. ‘Ik had je al ingeschat als iemand die zijn neus graag in een tuiltje steekt.’

Edie had niet gedacht dat ze vandaag zoveel vindingrijke eufemismen voor ‘homoseksueel’ zou horen.

‘Denk je dat jij het nog eens de moeite waard zult vinden om te trouwen?’ vroeg Louis zachtjes aan haar.

‘De vraag is meer of het huwelijk mij nog eens de moeite waard zal vinden.’

‘Genoeg mensen zouden zo met jou in het huwelijksbootje stappen, mop. Je bent een geboren echtgenote. Als ik jou zie, zie ik VROUW MIJ.’

Edie lachte hol. ‘Verrassend dat niemand dat dan ooit met zoveel woorden tegen me heeft gezegd.’

‘Tja, je bent een mysterie,’ zei Louis, en hij stampte met zijn roerstaafje op de bodem van zijn glas.

Edie hield haar adem in. Als Louis voor zich uit begon te filosoferen, eindigde dat vrijwel altijd in een ‘Jezus, zei hij dat nou écht?’.

‘Ha. Maar niet heus.’

‘Aan fans geen gebrek, of wel soms? Altijd het stralende middelpunt, en toch altijd alleen.’

‘Dat heeft er misschien iets mee te maken dat fan zijn niet hetzelfde is als een relatie willen hebben,’ zei Edie op neutrale toon. Ze liet haar blik over het rumoerige gezelschap gaan in de hoop een ander gespreksonderwerp te ontdekken.

‘Ben jij degene met bindingsangst, denk je? Of zijn het de anderen?’ vroeg Louis. Hij schoof zijn roerstaafje aan de kant en nam een slok.

‘Ik hou ze op afstand met mijn centrifugale kracht, denk ik,’ zei Edie. ‘Of was het nou centripetaal?’

‘Serieus,’ zei Louis. ‘Ik vroeg het serieus.’

Edie zuchtte. ‘Soms vind ik iemand leuk, en soms vindt iemand mij leuk. Het gebeurt alleen nooit dat ik iemand leuk vind die mij op dat moment even leuk vindt als ik hem. Dat is alles.’

‘Hebben die types dan wel in de gaten dat je meer wilt? Je bent niet echt een open boek.’

‘Misschien niet,’ zei Edie. Ze hoopte dat dit gesprek eerder afgelopen zou zijn als ze hem gelijk gaf.

‘Maar niemand heeft jou dus ooit “nog lang en gelukkig” beloofd? Geen gebroken harten in je verleden?’

‘Ha. Nee.’

‘Dan ben je een paradox, beeldschone Edie Thompson. Door iedereen begeerd... en door niemand uitverkozen.’

Edie sputterde, en zo kreeg Louis weer zijn zin.

‘Door niemand uitverkozen! Jezus, Louis. Bedankt, hè.’

‘Moppie, zo bedoel ik het toch niet! Voor mij is het precies hetzelfde. Geen huwelijk in zicht voor de vergeefs smachtende Louis. En ik ben al vierendertig, dat is even oud als dood in homojaren.’

Dat was natuurlijk onzin. Louis had net zomin trek in het huwelijk als in een agressieve tumor. Hij was eeuwig op jacht naar zijn volgende inhoudsloze match op Grindr. Zijn jongste vangst was een rijke, harige man die hij “de Chewbacca naast zijn prinses Louis” noemde. Hij deed alsof ze in hetzelfde schuitje zaten, maar alleen om Edie onderuit te halen.

‘En ik zei nog wel dat je beeldschoon was,’ pruilde Louis, alsof Edie de agressor was. Hij orkestreerde zijn wreedheden feilloos, dat moest ze hem nageven, met een reeks uitgekende, uiterst behendige stappen en een vlekkeloze afwerking.

‘Dames en heren, bedankt voor uw geduld...’ zei de bruidegom dan eindelijk in de microfoon.

Jacks nogal bloedeloze speech ging keurig het hele rijtje van de voorbeeldtoespraken op internet af. Hij zei iets over de bruidsmeisjes die er zo mooi uitzagen en bedankte alle aanwezigen voor hun komst. Hij las de afzeggings van familieleden voor, prees het hotel voor de gastvrije ontvangst en bedankte de wederzijdse ouders voor hun steun.

Toen hij zich tot slot tot zijn echtgenote richtte met de woorden ‘Ik weet niet waar ik jou aan verdiend heb, Charlotte. Ik zal de rest van mijn leven mijn best blijven doen om te zorgen dat je geen spijt krijgt van vandaag,’ moest Edie zich bedwingen om niet het glas champagne voor de toast in één teug leeg te drinken.

De speech van Craig, de getuige, was vooral vermakelijk omdat hij zo gruwelijk misplaatst was, met de ene flauwe opmerking na de andere over Jacks seksuele avonturen in zijn studietijd. Craig leek te denken dat die

sterke verhalen wel door de beugel konden, want ‘we deden het allemaal!’ en ze waren ‘een verdomd tof stel kerels bij elkaar’. Toen hij begon over een rugbyspelletje dat ‘gok het varken’ heette, beet Jack hem toe: ‘Zullen we die maar even overslaan?’ Craig hief snel het glas. ‘Op Jack en Charlotte!’

De bruid zat erbij met een starre, gespannen grimas, haar moeder keek alsof er een drol dwarszat, en toen ging de microfoon door naar Lucie, het eerste bruidsmeisje.

Edie kende Lucie Maguire uit de verhalen die Charlotte vol ontzag over deze levende legende had verteld. Ze was een meedogenloos succesvolle makelaar (‘Ze zou nog een buitenplee aan je kunnen slijten!’), moeder van een pittige tweeling die van de peuterspeelzaal was gestuurd (‘Zulke sterke persoonlijkheden, nu al!’), en kampioen zwerkbal. (‘Dat is een spel uit een kinderboek,’ had Jack Edie uitgelegd. ‘Nog even en Pooh-ballen wordt de nationale sport.’)

Lucie zei waar het op stond (vertaling: ze was bot), had een feilloze antenne voor onzin (ze was bot recht in je gezicht) en liet zich niet piepelen (zo bot als een baksteen, in je gezicht).

Ze leek Edie een vrouw die ze zelf niet als beste vriendin zou kiezen, tenzij een wereldwijde pandemie het menselijk ras nagenoeg had uitgeroeid. En zelfs dan niet, waarschijnlijk.

‘Hallo allemaal,’ zei Lucie op zelfverzekerde, glasheldere toon, met een hand op haar in zalmroze zijde gehulde heup. ‘Ik ben Lucie, eerste bruidsmeisje en al sinds St.-Andrews Charlottes beste vriendin.’

Edie dacht even dat ze de zin zou afsluiten met: ‘Bsc CL, geaccrediteerd door de NAEA.’

‘Ik ben zo stout geweest om een verrassinkje te bekokstoven voor het lieve bruidspaar.’

Edie schoot overeind. Serieus? Een verrassing, zonder vetorecht, op een bruiloft? Jee...

‘Ik wilde op deze dag iets heel speciaals doen voor mijn vriendin, en dit is het geworden. Gefeliciteerd, Jack en Charlotte. Dit is voor jullie. O ja, om de tekst goed uit te laten komen, moest ik jullie tot ‘Charlack’ omdopen. Net als Brangelina, eigenlijk. Hopelijk vinden jullie dat niet heel erg.’

Een lied? Er was geen paar billen in de zaal dat niet werd samengeknepen.

‘Op drie, jongens: één, twee, DRIE...’

De andere twee, nu diep blozende bruidsmeisjes haalden exact syn-

chroon handbelletjes tevoorschijn en schudden ermee. Aan hun gezichten te zien hadden ze zich al neergelegd bij hun lot, maar dat maakte dit intens ellendige moment nauwelijks draaglijker.

Lucie zette in. Ze had een goede stem, goed genoeg om a capella te zingen, maar de schok dát ze dat deed was al genoeg om alle gasten in een kramp te laten schieten, vervuld van Britse gêne, met stramme rug, grote ogen en een starre grimas op het gezicht. Op de wijs van My Favourite Things van Julie Andrews galmde Lucie:

Bassets en laarzen en verse narcissen
Clarins en Clooney, geen film wil je missen
Land Rovers onder een dikke laag slijk
Dat zijn de dingen waar Charlack voor gaat!

Edie begreep niet waarom iemand dit thuis vond horen in de rubriek Goede Ideeën. Hoe was het mogelijk dat niemand hier al in de conceptfase vraagtekens bij had gezet? ‘Charlack’ klonk trouwens als een schurk uit Doctor Who. Zo’n druipend, zompig gedrocht.

Cotswolds en high teas en lekkere brunches
Meribel, racebaan en vloeibare lunches
Dat zijn de dingen waar Charlack voor gaat!

Dim sum en wimpers, getut met de meiden
Rugby en tennis en cricketwedstrijden
Dat zijn de dingen waar Charlack voor gaat!

Edie kon haar uitgestreken gezicht niet in gevaar brengen door nu naar Louis te kijken, die het vast bestierf van de lol. Aan de hoofdtafel staarde iedereen verbijsterd voor zich uit.

Als het werk faalt!
En je vet baalt!
Wordt het soms wel wat te veel
Dan denk je aan alles waar jullie voor gaan
En voel je je niet zo prut

Edie hield haar gezicht nog steeds in de plooi toen Lucie met dramatisch geheven arm het laatste woord uittetterde, en ze hoopte hartgrondig dat het leed nu geleden was. Maar nee. Lucie tikte alweer af voor het volgende couplet.

In dat ene moment van stilte kon je de gehoorapparatenman tegen zijn vrouw horen praten: ‘Wat is dit in vredesnaam voor malligheid? Wie heeft die vrouw wijsgemaakt dat ze kan zingen? Mijn god, wat een hemeltergende herrie.’

Toen Lucie het volgende couplet inzette, zat haar publiek geboeid te luisteren naar het duidelijk verstaanbare commentaar van de gehoorapparatenman; hij had kennelijk niet in de gaten dat hij schreeuwde. Ook het wanhopig, maar vruchteloos herhaalde ‘sst!’ van zijn echtgenote was goed te horen.

‘Mijn hemel, waar moet dit heen? Ik dacht dat ik op een bruiloft was, niet bij een amateurrevue. Zo moet prins Philip zich ook voelen als hij gedwongen dat inheemse vertoon van blote achterwerken ondergaat. Ga toch weg, Deirdre. Wansmaak!’

Het speekselrijke ‘sst’ van de manende echtgenote bereikte een nieuwe piek van gesmoorde hysterie, en een nerveus gegiechel trok als een rimpeeling door de zaal.

Louis hield het bijna niet meer, merkte Edie. Ze voelde hem naast zich stuiptrekken.

Pimpen en paaien en targets behalen
Luxe diners en vakantie verhalen
Tiffany-doosjes verpakt met mooi lint
Dat zijn de dingen waar Charlack voor gaaaaaaaat!

‘Komt er dan nooit een eind aan deze beproeving? Geen wonder dat dit land naar de ratsmodee gaat, als zulk ordinair tentoonspreiden van je gebreken doorgaat voor gepast vermaak. Wat? Ach, het lijkt me stug dat ik me verstaanbaar kan maken boven het gejedel van Kiri Te Kanarie en haar ijzeren longen uit. Als dit een roman was, luidde de slotzin: “...waarna hij de hand aan zichzelf sloeg.”’

Edie wist niet waar ze moest kijken. De brulboei zat bij haar aan tafel. Ze voelde zich medeplichtig alsof ze haar eigen stem aan deze man had geleend.

Haar blik werd onontkoombaar naar Jack getrokken, die openlijk terugkeek. Hij had zijn hand voor zijn mond geslagen, en zijn ogen schitterden. Wat is dit voor waanzin, leek hij te willen zeggen.

Ze had het kunnen weten. Niet alleen had hij de grootste lol, hij probeerde haar er ook nog bij te betrekken. Ze glimlachte bijna, uit gewoonte, maar ze hield zich in en keek snel weg. Vergeet het maar. Ik speel vandaag het spelletje niet mee.

‘Even naar de wc,’ mompelde ze tegen niemand in het bijzonder, en toen nam ze de benen.

3

Bij het handen wassen bedacht Edie dat ze had moeten luisteren naar haar eigen twijfels of ze de uitnodiging voor vandaag wel moest accepteren. Ze had eindeloos alle voors en tegens afgewogen, maar de voornaamste buiten beschouwing gelaten: dat ze het een ramp zou vinden.

De tweestrijd was losgebarsten zodra ze de RSVP aantrof in haar postvak. De eenvoudigste oplossing zou zijn om te melden dat ze verhinderd was, maar ja: het zou een beetje verdacht zijn als ze een dag na de uitnodiging een tripje ging boeken.

Zoals dat gaat wanneer je tot aan je nek in iets onverstandigs zit, vond ze het lastig in te schatten hoeveel mensen er iets achter zouden zoeken. Zou het iemand opvallen als ze niet kwam? Of zou er boven die ene lege stoel bij wijze van spreken een enorme lichtgevende pijl hangen met de tekst: ГОИ, ГЕЕН ЕДИЕ. HOE ZOU DÁT NOU KOMEN?

En dus wikte ze en woog ze, totdat Charlotte zei: ‘Je komt toch wel, Edie? Op de bruiloft? Ik heb nog geen bevestiging van je.’ Ze stonden bij het apparaat dat knisperende wegwerpbekertjes vulde met lauwwarm water, en iets verderop ging Jacks hoofd meteen met een ruk omhoog.

Edie glimlachte nerveus en zei: ‘Jawatdachtjeikhebernormveelzinin-dankje.’

Toen haar achterlijke tong haar lot eenmaal had bezegeld, had ze zichzelf bezworen dat het niet alleen strategisch gezien een goede zet zou zijn om te komen, maar dat het ook goed voor haar zou zijn. Want sociale gelegenheden benaderen als een stormbaan op een bedrijfsuitje was altijd een goed plan. Toch?

Het zou haar niets doen, de trouwgelofte en het uitwisselen van de ringen, had Edie voorspeld. Ze zou haar emoties loslaten als ballonnen, en daarmee een streep zetten onder die hele ellendige, verwarrende boel. Ja hoor. Natuurlijk. En als haar tante een piemel had, dan was hij haar oom.

In werkelijkheid voelde ze zich verdoofd, nerveus en het vijfde wiel aan de wagen.

Een paar drankjes later nestelde het verdriet zich op haar borst en benam het haar de adem.

Edie haalde haar handen uit de stroom hete lucht van de droger. De valse wimper die half loshing, duwde ze met wijsvinger en duim weer op zijn plek.

Als ze heel eerlijk was, was het haar trots die haar hier had gebracht. Niet komen opdagen zou duidelijk een sein zijn geweest dat ze dit niet aankon. Voor haarzelf en voor anderen.

Kijkend naar haar spiegelbeeld – zonder het toverstokje van Amaro, dus mét uitgelopen make-up en ogen als frambozen door de alcohol – voelde Edie een enorme minachting voor zichzelf. Wat mankeerde haar? Hoe was ze hier beland? Niemand met een greintje verstand zou zich toch zo voelen?

Ze haalde even diep adem, trok de wc-deur open en troostte zich met de gedachte dat ze over een paar uurtjes naar bed kon. Met een beetje mazzel was Lucie tegen die tijd opgehouden met zingen.

Op de terugweg door de bar liet ze zich, liever dan de eetzaal te trotseren, verlokken door geluiden uit de tuin, en de belofte van frisse, nog aangename buitenlucht.

Ze snakte naar een moment voor zichzelf, al besepte ze ook dat schijnbaar melancholiek door de tuin dwalen misschien niet de gewenste indruk wekte.

Maar daar was het mobieltje als handige afleidingsmanoeuvre: als ze deed alsof ze een panoramafoto van het hotel wilde maken, kon ze onverdacht over het terrein struinen. Niemand die zag dat je alleen was zolang je met je telefoon pield.

Met voorzichtige stapjes zocht ze zich op haar wrede schoenen een weg over het gras. Lucies terroristische aanslag was zo te horen achter de rug, en nu vloeiende By Your Side van Sade door de open deuren van de eetzaal annex balzaal naar buiten.

Op de tuinbankjes zaten moordweekendpensionado's die ertussenuit waren geglipt voor een peuk. Het zag er idyllisch uit, en ze zou er dolgraag van genieten. Voelde andermans geluk vandaag maar niet als een schuursponsje op haar ziel. Dit is de eerste stap op weg naar herstel, hield ze zichzelf voor.

Edie had het hotel nu ver genoeg achter zich gelaten om afstand te kun-

nen nemen en de bruiloft te bezien als een buitenstaander. De afstand gaf rust. Ze kantelde haar telefoon en bracht hem omhoog voor een foto van het hotel in het schemerlicht. Terwijl ze experimenteerde met de flitser en haar resultaten bekeek, haar trillende handen vervloekte en nog een poging deed, zag ze dat iemand welbewust over het grasveld op haar afkwam. Ze liet de telefoon zakken.

Het was Jack. Ze had hem eerder moeten herkennen. Was uitgerekend de bruidegom belast met de taak om iedereen naar binnen te drijven voor de opening van het bal? Edie had nog zo gehoopt dat ze – hè, wat jammer nou – dat hoogtepunt zou mislopen.

Jack bleef pal voor haar staan, met zijn handen in de zakken van zijn colbert.

‘Hallo, Edie.’

‘Hee,’ zei Edie aarzelend.

‘Wat doe je hier? Ze hebben binnen ook wc’s als je nodig moet.’

Edie had bijna gelachen, maar ze hield zich in. ‘Ik wilde een foto van het hotel maken. Het ziet er zo mooi uit met al die lichtjes.’

Jack keek even om alsof hij met eigen ogen wilde zien of het klopte. ‘Ik wilde je gedag komen zeggen,’ zei hij toen, ‘maar ik kon je nergens meer vinden. Ik dacht even dat je er met iemand vandoor was gegaan.’

‘Met wie dan?’

‘Geen idee. Maar je was dus hier een beetje maf in je eentje aan het rondsluipen.’

Hij lachte dat lachje waardoor ze zich altijd zo gezien voelde. Tot ze Jack tegenkwam, dacht Edie dat mensen het alleen figuurlijk bedoelden als ze zeiden dat ‘alles om hen heen verdween’.

‘Hoezo is dat maf?’ zei ze fel. Ze voelde ergernis opborrelen.

‘Laten we er niet langer omheen draaien,’ zei Jack, en Edies adem stakte.

‘Waaromheen?’

‘Die oorlogsmisdaad op Pearl Harbor-schaal die zojuist in de eetzaal werd begaan.’

Edie voelde de adrenalinestoot wegebben en begon van opluchting te lachen, tegen wil en dank. Hij had haar te pakken.

‘Ze heeft de bruidsmisjes nog laten scatten ook, maar toen was je al weg. Mijn god, Edie, ik wist me geen raad. Het was nog erger dan die keer dat ik mijn vader betrapte met een seksblaadje.’

Edie giebelde weer even. ‘Wat vond Charlotte ervan?’

‘Verrassend genoeg maakt ze zich meer zorgen dat haar oom Morris Lucie van streek heeft gemaakt met zijn opmerkingen over haar zangkunst. Naar het schijnt heeft hij “verminderde inhibitie” door beginnende dementie. Al maakt dat wat hij zei niet minder waar, als ik heel eerlijk ben. Je kunt je ook afvragen of hij niet de enige in de zaal was wiens verstand nog wél werkte.’

‘Ach nee. Die arme oom Morris. En arme Charlotte.’

‘Ik zou niet al te scheutig zijn met je medelijden als ik jou was. Oom Morris wordt geduld omdat het geld bij hem tegen de plinten klotst, en ze bijten allemaal op hun tong om er iets van mee te kunnen pikken zodra hij het loodje legt.’

‘Aha,’ zei Edie, en ze dacht – niet voor het eerst – dat dit niet haar soort mensen was. Ze was ervan uitgegaan dat in elk geval één ander hier wél tot ‘haar soort’ behoorde, maar blijkbaar was hij ook een van hen. Voorgoed zelfs, sinds vandaag.

‘Zo bizar, dit hele verhaal,’ zei Jack, zwaaiend in de richting van het verre geroezemoes in de gouden gloed van het hotel. ‘Stel je voor. Ik, getrouwd.’

Het ergerde Edie dat ze blijkbaar mee moest gaan in die trieste, weemoedige mijmeringen. Jack had haar al tijden niet meer over zijn besluitvormingsprocessen ge-cc’d. Welbeschouwd had hij haar er zelfs nooit in betrokken.

‘Dit is waar je voor tekende vandaag, Jack. Wat had je dan verwacht? Een varken aan het spit? Een kattenverjaardag? Een besnijdenis?’

‘Haha. Je vermogen te shockeren is onverwoestbaar, E.T.’

En dat vond Edie ook irritant. De ongetrouwde Jack vond haar nooit ‘shockerend’. Die vond haar boeiend en grappig. Was ze nu opeens een grofgebekte, onhuwbare, ongeremde mafketel? Een mafketel die door niemand werd uitverkozen.

‘Nou ja,’ zei Edie, liefjes maar kordaat. ‘We moeten maar weer eens naar binnen. Je mag het duurste feest van je leven niet missen.’

‘O, Edie. Kom op.’

‘Wat?’

Edie verstrakte weer, en ze vroeg zich af waarom ze hier samen in de avondschemer stonden. Wat was hier aan de hand? Ze kruiste haar armen.

‘Ik ben gewoon blij dat je er bent vandaag. Je hebt geen idee hoe blij. Jij bent van zo’n beetje iedereen hier degene die ik er het liefst bij had.’

Afgezien van je bruid, neem ik aan? Edie zei het maar niet hardop. ‘Dank je.’ Wat moest ze anders zeggen?

‘Doe alsjeblieft niet alsof we geen goede vrienden kunnen blijven. Er is niets veranderd.’

Edie had geen idee wat hij bedoelde. Natuurlijk veranderde zijn huwelijk nergens iets aan als ze gewoon goede vrienden waren, en verder niets. Ze realiseerde zich opeens dat ze Jack nooit echt had begrepen, en dat dit een probleem was.

Terwijl ze stond te dubben wat ze moest zeggen, vervolgde Jack: ‘Ik weet het wel, hoor. Je vindt me een lafbek.’

‘Wat?’

‘Ik ga mee in dingen die eigenlijk niet echt iets voor mij zijn.’

‘Eh... Wat bedoel je daarmee?’

Edie wist dat ze dat niet had moeten vragen. Dit gesprek was niet loyaal. Alles hieraan was even beroerd. Jack was met iemand anders getrouwd. Hij zou geen trouweloze dingen moeten zeggen tegen een vrouw van zijn werk, in de schemering, tussen de bosjes. Er viel niets – en niemand – van waarde meer te redden. Ze wist al langer dat hij een slecht mens was, of op zijn minst een zwak mens, en met dit optreden bewees hij dat ten overvloede.

Maar Jack verleidde haar met een gesprek over iets waar ze al heel lang over had willen praten.

‘Soms weet je niet wat je moet. Weet je wel?’ Jack schudde zijn hoofd, zuchtte eens diep en schopte met de neus van zijn dure schoenen in het gras.

‘Nee, eigenlijk niet. Ja of nee, meer komt er eigenlijk niet bij trouwen kijken. Daarom hebben ze dat ook zo in de gelofte gezet.’

‘Dat bedoel ik niet, geloof ik. Charlie is fantastisch, natuurlijk. Ik bedoel... dit allemaal. Het gedoe. Ach, weet ik veel.’

Hij was verder heen door de drank dan ze had gedacht.

‘Wat wil je nou dat ik zeg?’ vroeg ze, met zo min mogelijk emotie in haar stem.

‘Edie, doe niet zo... Wat ik probeer te zeggen, is dat je belangrijk voor me bent. Ik weet niet of je dat wel weet.’

Daar had Edie geen antwoord op, en in de stilte waar haar reactie had moeten komen, zei Jack zacht: ‘Christus.’ En toen kwam hij dichterbij, boog zich naar haar toe en zoende haar.